

ministeren bekendt, vil jeg tillade mig at udtrykke den største Forbavselse. Det forekom mig allerede den Gang, at han angreb den daværende Finansminister for hans Mangel paa Oplysning paa dette Punkt. Men der var intet Under i, at Finansministeren manglede disse Oplysninger den Gang. Disse Forretninger maatte foregaa udenom ham, for dette var den Forretningsgang, som Rigsdagen havde været med til at tillade, nemlig at der blev nedsat saadanne Nævn, Kommissioner, Kontorer, som foretog Køb og Salg af Varer, uden at Finansministeren kunde kontrollere det, fordi det vilde have været et Omsvøb af den anden Verden, hvis ethvert saaledes foregaaet Køb og Salg skulde forelægges for Finansministeren; det havde man slet ikke i Finansministeriet Mandskab til eller Kundskab til. Et Kontor som Kornkontoret tror jeg benyttede 100 eller over 100 Medhjælpere til at foretage disse Køb og Salg. Administrationen var jo saa dyr, at jeg maatte klage over den i Rigsdagen, i alt Fald beklage, at den var saa dyr, og man sluttede sig dertil fra alle Sider. Man vidste fuldkommen Besked med, at det ikke var Finansministeriet, der foretog hele denne Forretning selv, det kan derfor ikke være nogen ny Oplysning for den nuværende højtærede Finansminister, at en tidligere Finansminister ikke havde Kendskab til det, som han overhovedet i Følge hele Forretningssagen ikke kunde have Kendskab til og ikke kunde have Indseende med. Han skulde intet vide om, at en Saldo blev overtrukket i en Bank, og hvorfor skulde han ogsaa vide det, hvis der en Dag kom en Debetsaldo, som maaske blev dækket næste Dag, idet der da blev solgt af de Varer, som Debetsalden drejede sig om.

Og naar nu den højtærede Finansminister siger: Jo, Saldoen kommer Finansministeren ved, saa er det jo sandt: den endelige Saldo kommer Finansministeren ved, for det er Tilskuddet til Befolkningens Ernæring eller til Gødningstoffers Indkøb, Indkøb af Kartofler o. s. v. Men det havde jo Rigsdagen tilladt, det var Rigsdagens Villie, at det skulde ske paa den Maade, og det nytter ikke, at man nu begynder at unddrage sig dette, som ganske bevidst for alle Partier er sket under Verdenskrigen, og som man den Gang gav sit Samtykke til over en Bank. Det har ingen Lighed med det, som den højtærede Finansminister har foretaget, da han optog et Laan i et Aktieselskab her

i Byen. Den højtærede Finansminister siger, at det er ikke noget Under, at jeg afviser Tanken om, at han har handlet som Forretningsmand, som noget, der er uværdigt for en Finansminister, det havde været bedre, mente han, om jeg havde været en bedre Forretningsmand tidligere. Ja, jeg maa nu sige, at jeg har aldrig været Forretningsmand, jeg har aldrig drevet nogen Forretning af nogen som helst Art, og jeg mente egentlig ikke, at det var det, der var en Finansministers Opgave, at være Forretningsmand. Jeg maa ogsaa hævde, at det at være Forretningsmand paa den Maade, at det skulde staa paa, om man kan slippe med en Procent mindre ved at gaa et andet Sted hen, hvor man maaske kunde laane noget billigere, det er noget, der er en Finansminister som saadan uvedkommende. Det er derfor, man er kommet ind paa denne Forbindelse med Nationalbanken, som i og for sig paa en sund og værdig Maade bestemmer Finansministeriets hele pengelege Forretning. Det gør, at man har kun Nationalbanken at holde sig til, og dermed er alt sagt. — Den højtærede Finansminister nævnte, at den Aftale, som i sin Tid var truffet, gjorde, at man betalte 7 pCt. i Rente nu til Nationalbanken. Den højtærede Finansminister maa ikke have hørt, hvad jeg sagde, at selv da Diskontoen gik op til 6 pCt., blev Staten dog ved med kun at betale 5 pCt., det var altsaa for godt et Aar siden. Man sluttede den Aftale med Nationalbanken, fordi man syntes, at den høje Diskonto ikke vedkom Staten. Jeg maa dog formene, at det vilde være formaalstjenligt, hvis den højtærede Finansminister havde forsøgt at faa en lignende Aftale i Stand med Nationalbanken nu. Jeg finder det upassende, at Staten skal betale en saa høj Rente overfor en Bank, som er Nationalbank, og med hvilken Staten gør alle sine Forretninger. Skal jeg endelig tage Eksempler fra Forretningssagen, vilde jeg ikke tro, det var noget ganske uhørt, at en saa stor Forretning, som man maa sige Staten er, med en saa stor Bank, som man maa sige Nationalbanken er, kunde komme overens om, at ikke enhver Rente-forhøjelse ramte just denne Forretning, som bød den paagældende Bank saa gode Betingelser, som Staten gør.

Jeg kan godt begribe, at denne Diskussion ikke er den højtærede Finansminister behagelig. Jeg fører den aldeles ikke for at være Finansministeren ubehagelig, aldeles ikke, for mig er det virkelig et